

Czilli Aranka

MEMENTO

A novemberi gyertyaláng
két végén állunk: te meg én.
S hogy könnyezve ma megint egy kanóc elég,
ez felismerésnek, bánatnak is elég:
hogyan élni itt nélkülöd is lehet,
hogyan betelt széken-fogason-asztalnál a helyed,
s már nem szenved, aki kiejti neved.
Minden novemberi gyertyás emlékezet:
felismerés, fájdalmas eszmélet –
hogyan élni itt majd nélkülöm is lehet.

MOZAIK

Minden kötődés ára
a burkolt fájdalom,
a feszülő huzalokon
kényes görcscsomók:
a féltés, hogy jól vagy-e,
a félelem, hogy jó vagyok-e,
a kétely, hogy jó-e, hogy vagyok,
hogyan ment-e általam bármi elébb,
hogyan lettem-e szín a szíromtalanság
kifeszített vásznán?

Minden kötődés ára
az oda-vissza csonkítás:
belőled tépek
és magamból hasítok neked,
és belőlem törsz,
mert van, amit önként adok,

és van, amit ki kell lopnod
galádul, csalással, árulással.
Hol kezdődsz és hol érek véget
a nagy összetartozásban?

Minden kötődés célja a remény,
hogy elég vagyok neked és magamnak,
s hogy jusson belőlem valami szép is
a világnak:

felfeszülök az égre
szivárványnak.

Bögöz, református templom (részlet)